

Arrest

nr. 234 592 van 27 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 21 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 13 mei 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 3 februari 1987 in Khan Younis. U bent van Palestijnse origine en bent als Palestijnse vluchteling ingeschreven bij de UNRWA. U bent soennitisch moslim van religie. U woonde heel uw leven in Rafah. Uw moeder leeft nog. Uw vader overleed. U heeft drie broers en zussen die allen in Gaza verblijven. Een andere broer overleed in 2001. Op 15 maart 2014 trouwde u met uw echtgenote [N.A.H.A.D.] en u kreeg met haar vier kinderen.

In 2005 studeerde u af van het middelbaar. U reisde toen kort naar Polen in een poging daar verder te studeren, maar dit lukte niet. U volgde hogere studies en in 2017 behaalde u een master als bouwkundig ingenieur. Hierna werkte u bij een aannemersbedrijf, vervolgens in een ingenieurskantoor en daarna, vanwege gebrek aan werk door de economische toestand in Gaza, als taxichauffeur. Dit deed u tot uw vertrek.

Sinds jaren was u actief in een beweging die jobs voor jonge afgestudeerden eiste. Dit was vooral binnen het 'comité voor de verdediging van de afgestudeerden'. U ventileerde uw meningen hierover op facebook, u deed mee aan betogingen en u sprak over de kwestie met klanten in uw taxi. Op 10 juli 2018 werd u per telefoon gezegd zich de volgende dag te melden bij de politie. Daar werd u ondervraagd over uw activiteiten. Uiteindelijk kon u beschikken nadat u een belofte tekende waarin stond dat u niet meer aan dergelijke activiteiten zou deelnemen. Indien u dat toch deed riskeerde u een boete van ILS 10.000 en een gevangenisstraf van 18 maanden. Na deze ondervraging minderde u uw activiteiten: u nam niet meer deel aan betogingen en postte niet meer in het openbaar op facebook. Wel postte u nog op besloten groepen op facebook of whatsapp en u sprak er nog over in uw taxi.

U zocht te doctoreren. In september 2018 overtuigde u een prof van de Universiteit Antwerpen (UA) en in november 2018 had u een akkoord van de universiteit dat u daar kon gaan doctoreren. Op 16 januari 2019 gaf u vingerafdrukken in het kader van uw aanvraag van een Belgisch visum.

Op 28 januari 2019 werd u bij u thuis opgepakt door de veiligheidsdiensten. U werd geslagen en ondervraagd over uw activiteiten. Bleek dat een informant in uw taxi een opname had gemaakt terwijl u sprak over de noodzaak om in actie te komen voor jobs, waarbij u verwees naar de betogingen die op dat moment aan de gang waren in Soedan. Op 3 februari 2019 werd u overgebracht naar een gevangenis en daar kon u uw familie contacteren. Op 5 maart 2019 werd u samen met alle andere gevangenen tijdelijk vrijgelaten. Er werd op dat moment namelijk gebombardeerd door Israël en men vreesde dat het gebouw een doelwit zou kunnen zijn. U dook onder bij een vriend in Gaza-stad en regelde uw vertrek uit de Gazastrook. Op 21 maart 2019 was uw paspoort met uw Belgisch studentervisum in orde en op 18 april 2019 verliet u de Gazastrook. Een smokkelaar hielp u de grens over zonder door de Hamas-veiligheidsdiensten te worden gecontroleerd. Vervolgens werd u van de grens overgebracht naar Cairo en daar nam u op 21 april 2019 het vliegtuig naar België. Bij aankomst op het Belgisch grondgebied vernietigde u uw paspoort en vervolgens diende u aan de grens een verzoek in om internationale bescherming.

Na uw vrijlating uit de gevangenis zijn mensen van de Hamas-veiligheidsdiensten u nog drie keer in uw huis komen zoeken.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: de kopies van enkele pagina's van uw paspoort, uw reservering van Egyptair, uw diploma van het middelbaar onderwijs, documenten aangaande uw studies, het wetenschappelijk onderzoek waar u aan meewerkte, en uw doctoraat bij de universiteit Antwerpen, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw vier kinderen, een medisch attest aangaande een litteken, een afgiftebewijs dat u kreeg in het kader van uw vasthouding in Gaza, twee oproepingen, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en uw UNRWA-kaart.

Op 4 juni 2019 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 juli 2019 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Op 11 juli 2019 nam het CGVS een beslissing tot verder onderzoek (grens).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 13/05/2019, p. 3, 18 en zie de voorgelegde kopies van uw paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart en uw UNRWA-kaart in het administratief dossier). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U vermeldde dat u vanwege uw activiteiten met het ‘comité voor de verdediging van de afgestudeerden’ risico loopt schade te worden berokkend door de Hamas-veiligheidsdiensten in de Gazastrook. Uw relaas hierover kan echter niet overtuigen om de volgende redenen:

Vooreerst dient een zeer belangrijke caveat geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen:

U vertelde dat u naar België bent gereisd op legale wijze in bezit van uw eigen paspoort waarin u een Belgisch visum had staan. Dit paspoort hebt u echter zelf bewust vernield bij aankomst in de luchthaven om het te weerhouden van de Belgische autoriteiten (zie CGVS, p. 15, 16). Dit gedrag duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt. U hield voor dat u dat deed om te verhinderen dat u kon worden teruggestuurd (zie CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig. U gaf immers evenzeer aan dat u erop vertrouwdde dat de Belgische autoriteiten uw nood aan bescherming zouden onderzoeken (zie CGVS, p. 15), waaruit logischerwijs volgt dat u erop vertrouwdde dat u niet zou worden teruggestuurd indien werd geoordeeld dat, zoals u stelt, uw leven in gevaar is. Uw gedrag doet met andere woorden vermoeden dat u wilde beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

In dat licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar het verloop van uw vluchtrelaas, waarin toch enkele uitermate vergaande toevalligheden zitten: Zo zou het zeer opmerkelijk zijn dat u in november 2018 het akkoord van de Universiteit Antwerpen krijgt om daar te doctoreren, dat u op 16 januari 2019 de laatste stappen zet in de aanvraag van uw Belgisch visum (zie CGVS, p. 12), en dat u dan vervolgens een kleine twee weken later plots in zeer ernstige en acute problemen belandt wanneer u wordt opgepakt, ondervraagd en mishandeld (zie CGVS, p. 12-14). Volgens uw relaas zou u dus gedwongen zijn geweest de Gazastrook te verlaten precies op het moment dat u een legale en praktische manier had om dat te doen. Ook zou het zeer opmerkelijk zijn dat men u op 5 maart 2019 vrijliet (zie CGVS, p. 14), op tijd zodat u in persoon uw paspoort met visum kon gaan ophalen wanneer dat klaar was (zie CGVS, p. 14). Uiteraard is niets van het voorgaande an sich absoluut onmogelijk, maar gezien de zeer vergaande mate van toevalligheid in combinatie met uw geschade geloofwaardigheid, kan men niet anders dan serieuze vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Aansluitend moet nog even worden ingegaan op uw precieze vertrekdatum in verhouding met uw beweerde problemen. U stelt dat, indien u geen problemen zou hebben gehad, u zou zijn vertrokken drie of vier dagen nadat u uw visum in handen had op 21 maart 2019 (zie CGVS, p. 17). Uiteindelijk verliet u de Gazastrook echter pas op 18 april 2019. Dat u pas dan vertrok hoeft echter helemaal niet in verband te staan met uw beweerde problemen. Uw visum was geldig tot 21 maart 2020 (zie de voorgelegde documenten in het administratief dossier) zodat u comfortabel de tijd had om uw vertrek te regelen. Enkele weken daarvoor nemen lijkt geen overbodige luxe in acht genomen van al wat moet gebeuren: inpakken, ongetwijfeld laatste inkopen doen, afscheid nemen, de grensovergang regelen hetgeen niet altijd eenvoudig is (zie CGVS p. 17). Pas vertrekken op 18 april lijkt dan normaal en hoeft helemaal niet verbonden te worden aan uw beweerde problemen.

Het bovenstaande in acht genomen moet men er rekening mee houden dat de toevallige samenloop van uw problemen met het verkrijgen van een Belgisch visum, geen toeval is, maar dat u uw vluchtrelaas verzon nadat uw visum in orde was, met het oog op een permanent verblijf in België.

Nu moet worden ingegaan op de initiële aanleiding van uw beweerde problemen: uw activisme binnen de beweging van afgestudeerden zonder job.

Dat u daarin actief was kan allerm minst als bewezen worden gezien. U kan er immers geen begin van bewijs van voorleggen: u zou op facebook actief zijn geweest, maar uw pagina werd gesaboteerd stelt u, waardoor dit niet kan worden nagegaan. Verder verschijnt u nergens op internet in verband met uw activisme, dit vanwege uw beperkte rol in de beweging (zie CGVS, p. 19). Dan kan men enkel afgaan op uw verklaringen, maar gezien het bovenstaande is uw geloofwaardigheid ondermaats.

Indien men toch aanvaardt dat u actief was in de beweging, dan valt meteen op dat u slechts een beperkte rol speelde. U stelt immers duidelijk dat u geen leidende rol had (zie CGVS, p. 19, 20): u nam slechts deel aan een achttal betogingen (zie CGVS, p. 21) en u was niet betrokken bij de facebookpagina van de beweging (zie CGVS, p. 21). Het is moeilijk in te denken dat de Hamas-veiligheidsdiensten een kleine activist, zoals u zou zijn indien men uw relaas volgt, zodanig zouden viseren. U stelt dat de veiligheidsdiensten omzichtig te werk gaan bij bekende activisten omdat hen arresteren onrust kan veroorzaken (zie CGVS, p. 19-20), maar daaruit volgt niet dat kleine activisten buiten proportieel zwaar zouden worden aangepakt.

Vervolgens moet een bemerking worden gemaakt bij uw UNRWA-kaart. Zo valt op dat die werd afgegeven op 9 april 2019 (zie de voorgelegde UNRWA-kaart, toegevoegd aan het administratief dossier), dus in de periode dat u ondergedoken was. Het is inderdaad zo dat een nieuw kind in principe moet worden ingeschreven bij de UNRWA opdat het ook op de UNRWA-kaart komt te staan (zie CGVS, p. 18), hetgeen van belang kan zijn om desgevallend extra steun van de UNRWA te krijgen, maar dit lijkt toch een administratieve stap die wel even kan wachten in de situatie van onderduiking die u schetste. U bent de titularis van die kaart (zie de voorgelegde UNRWA-kaart, toegevoegd aan het administratief dossier), zodat de vernieuwing ervan een manier is waardoor u zichzelf onder de aandacht zou kunnen plaatsen. U stelt dat uw broer die voor u ging vernieuwen (zie CGVS, p. 18). Dat kan wel zijn, maar het feit blijft dat het hier om een niet-dringende administratieve formaliteit gaat waarvan men zou denken dat iemand die ondergedoken leeft dat voor later laat. Dit lijkt met andere woorden niet het gedrag van iemand die ondergedoken leeft en probeert ongemerkt het land te verlaten (zie CGVS, p. 14), maar eerder van iemand die op normale wijze een langdurig verblijf in het buitenland voorbereidt.

Ten slotte zijn er goede redenen om te twijfelen aan uw clandestien verlaten van de Gazastrook. U stelde dat u de controle aan de Palestijnse kant van de grensovergang bij Rafah omzeilde door mee te rijden in een vrachtwagen die via een vrachtgrensovergang vertrok. Vervolgens ging u naar de Egyptische controlepost om opnieuw aan te sluiten bij de reguliere grensoversteek. De smokkelaar had ervoor gezorgd dat u in uw paspoort een Palestijnse uitreisstempel kreeg. U omzeilde de Palestijnse controle om zo te ontsnappen aan de Hamas-veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 14-15). Verderop beschrijft u hoe een reguliere grensoversteek normaal in zijn werk gaat: je schrijft je in bij het overheidskantoor Abu Khadra waar je een reden voor je vertrek moet opgeven. Vervolgens worden regelmatig lijsten verspreid via het internet met daarop wie wanneer de grens kan oversteken (zie CGVS, p. 17). U stelt zich niet bij Abu Khadra te hebben ingeschreven gezien u illegaal reisde (zie CGVS, p. 17). Nochtans lijkt uw naam wel degelijk op een dergelijke lijst voor te komen. Op de Palestijnse nieuwswebsite 'hadf news' werd een lijst opgeladen 'overzicht reis 15/04/2019' met daarop de namen van Palestijnen, hun nationaal nummer, de voorziene datum van de reis en het nummer van de bus waarop zij voorzien te reizen (zie Lijst reis 15/04/2019, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is klaarblijkelijk een lijst van Palestijnen die voorzien zijn op 15 april 2019 te reizen, wat overeenkomt met het soort lijsten die u beschreef. Uw naam staat op die lijst samen met uw nationaal nummer. Dit suggereert dat u zich wel degelijk inschreef om op reguliere manier de grens bij Rafah over te steken. Met deze lijst geconfronteerd stelt u dat u dat niet deed, maar dat de smokkelaar dat mogelijks deed. Gevraagd waarom de smokkelaar dat zou doen stelt u dat hij misschien bij de autoriteiten een procedure moest opvolgen (zie CGVS, p. 17). Dat is echter onzinnig. Het zou immers helemaal niet logisch zijn dat een smokkelaar een illegale grensoversteek voor u regelt omdat u de Hamas-veiligheidsdiensten vreest, om vervolgens uw naam op een lijst te laten plaatsen die in het openbaar wordt verspreid en door iedereen kan worden gezien. Het is evenmin logisch dat een smokkelaar een illegale reis zou regelen en daarvoor een officiële procedure zou moeten volgen bij de autoriteiten. Er is geen twijfel aan uw uiteindelijke vertrek uit de Gazastrook op 18 april 2019, maar het

feit dat u op deze lijst van 15 april 2019 verschijnt toont aan dat u zich inschreef om op normale wijze de grens bij Rafah over te steken, hetgeen onverzoenbaar met uw bewering ondergedoken te hebben geleefd in Gaza.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De meesten ondersteunen immers uw identiteit, uw gezinssituatie, uw herkomst uit Gaza, uw UNRWA-inschrijving, uw studies en uw jobs. Dit zijn allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De oproepingen en het afgiftebewijs hebben betrekking op uw vluchtrelaas, maar ze hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in het doorleefd en overtuigend vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Ten slotte legde u een medisch attest voor aangaande een litteken dat u heeft in uw linkerlies. Hierin wordt geattesteed dat het litteken kan overeenkomen met uw relaas aangaande uw opsluiting en foltering. Ook andere omstandigheden en gebeurtenissen kunnen echter het litteken hebben veroorzaakt. Al het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat dit attest niet kan opwegen tegen alle problematische elementen die hierboven werden besproken. Het kan uw geloofwaardigheid dus niet herstellen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [zie COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018, toegevoegd aan het administratief dossier]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het

toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Onderdak, weliswaar beperkt, is voor handen. U beschikt immers over een kamer in het huis van uw moeder (zie CGVS, p. 4). Ook bij uw moeder wonen een broer en een zus die niet werken en een zus die momenteel haar master studies doet (zie CGVS, p. 5). Zij hebben geen eigen inkomsten, maar enige financiële ruimte blijkt wel uit het feit dat uw zus hogere studies kan volgen. In Gaza werkte u sinds 2017 als taxichauffeur (zie CGVS, p. 7). Voordien had u zeer degelijke jobs als bouwkundig ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7). Uw jobprofiel is van die aard dat men er van uit mag gaan dat u goed geplaatst bent om gebruik te maken van eventuele jobopportunities die zich zouden voordoen.

De voornaamste positieve factor wat uw levensomstandigheden betreft is uw sociaal netwerk. In uw geval blijkt dit degelijk te zijn. Uw schoonvader is leraar bij de UNRWA (zie CGVS, p. 8), wat in principe een stabiel werk is. Wat uw schoonbroers en zussen betreft (zie CGVS, p. 8): een studeert nog en een zus woont ongetrouwd thuis, maar verder is er een gynaecoloog, een leraar wiskunde en een werknemer in een wisselkantoor. Wat uw ooms en tantes betreft (zie CGVS, p. 9-10): veertien hebben degelijke inkomsten uit zaken als een kleine supermarkt, werk bij een energiebedrijf, kapper in een eigen zaak, jobs bij de Palestijnse autoriteit, een pensioen na gewerkt te hebben bij de Palestijnse autoriteit, een eigen schoenwinkel, een taxi, werk als buschauffeur en een eigen benzinstation. Twee werken maar in wat vermoedelijk mindere jobs zijn: bouwvakker en werknemer in een benzinstation. Twee zitten in een moeilijker situatie: een is gehandicapt en krijgt daardoor een uitkering. Een ander is

een gescheiden vrouw maar krijgt sociale steun van de Palestijnse autoriteit. Verder zijn er vier minderjarigen bij. Men kan concluderen dat u bij een terugkeer naar Gaza in geval van nood kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryllbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van

dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse

slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel aangaande de waarachtigheid van zijn verklaringen, houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog over artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de bewijslast, de geloofwaardigheidsbeoordeling en de samenwerkingsplicht. Hij betwist dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn en doorspekt met toevalligheden. Verzoeker staat formeel achter de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor. Hij stelt nooit de intentie te hebben gehad de Belgische instanties te misleiden en/of te bedriegen, hij benadrukt geen veilig verblijf te hebben in een derde land en geen documenten/informatie wetens en willens achter te houden. Verzoeker is volledig te goeder trouw en het gegeven dat hij zijn documenten verscheurde bij aankomst in België mag niet zomaar als kwaadschiks geïnterpreteerd worden. Hij licht toe: *“Verzoeker was doordrongen van angst en het doel heiligde de middelen in dat opzicht. Het paspoort van verzoeker lag bovendien gedurende 2 maanden op de Belgische ambassade in Jeruzalem (16/01/2019 - 21/03/2019). Hij had toen niets te verbergen, net zomin als op dit moment. Dat het onvermogen en de radeloosheid van verzoeker eenvoudigweg en ondubbelzinnig blijkt uit zijn beweegredenen om naar België te vluchten en hier asiel aan te vragen.*

Voor wat betreft het gegeven dat zijn smokkelaar zijn naam op een openbare lijst zou hebben geplaatst, hoeft evenmin een reden te zijn voor een ongeloofwaardig relaas. Immers op deze lijst stonden ongeveer 1.000 namen. Deze kunnen in de praktijk nooit allemaal geverifieerd worden door de controle. Maar verzoeker is ervan overtuigd dat zijn vermelding op die lijst een onderdeel was van de volgen procedure door de smokkelaar. Dat verzoeker formeel betwist dat hij zorgvuldig zijn langdurig verblijf in het buitenland heeft voorbereid. Dat de redenen die het CGVS hiervoor naar voor schuift louter subjectief zijn. Overwegende dat het CGVS het onder andere heeft over de UNWRA kaart voor zijn dochter en dat dit kon wachten voor iemand die ondergedoken leefde. Dat verzoeker niets met deze kaart kon aanvangen in België maar dat de hernieuwing belangrijk was in het kader van medische behandelingen voor het kind in Palestina.”

In een tweede middel aangaande de uitsluiting van de hoedanigheid van vluchteling, zet verzoeker uiteen:

“Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat de desbetreffende bepaling - ofschoon zij bestaat om extra bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen - in casu net fungeert als obstakel voor het verkrijgen van bescherming.

Dat de steun van UNWRA bijstand betreft en geen bescherming.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is geworden, gelet op de structurele en financiële problemen van de organisatie. (Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon : de toepassing van artikel 1D vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpcedure; T. VREEMD. 2014, nr. 1)

Dat de structurele problemen van UNWRA leiden tot de miskening van fundamentele mensenrechten in hoofde van vele Palestijnen. (Stroomtekort, tekort aan drinkbaar water, gebrek aan gezondheidszorg, etc...)

“In geval vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag” (NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag)

Dat in principe voor de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag geen vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en de bewijslast lager is dan onder artikel 1A Vluchtelingenverdrag gezien Palestijnse vluchtelingen reeds erkend werden door de internationale gemeenschap als vluchteling.

In eerste instantie is het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, momenteel niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag.

De ratio legis van artikel 1D indachtig, is de hierboven beschreven humanitaire- en veiligheidssituatie daarnaast van die aard dat aangetoond is volgens de MSS-benadering van het EHRM, dat bij terugkeer naar Gaza een Palestijnse vluchteling een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een onmenselijke, op zijn minst vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. (cfr. infra)

Bovendien kan geconcludeerd worden dat de burgerbevolking van Gaza slachtoffer is van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Volgens NANSEN, en in lijn met wat aangetoond wordt in deze Note, is er sprake van groepsvervolging gezien zij het slachtoffer zijn van een voortdurende schending van het internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten. De reden van deze vervolging is politiek, ze is het gevolg van Israëliësch beleid dat tot doel heeft de burgerbevolking van Gaza collectief te straffen.

Er is geen burger van Gaza die gevrijwaard wordt van de gevolgen van de blokkade of de veiligheidssituatie.

“With extensive damage to the civilian infrastructure, Gaza’s society has been reduced to almost complete aid dependence. Economically, it has been radically leveled, with the virtual destruction of its middle class and the emergence of an unprecedentedly broad new class of “poor”.”

“Socioeconomic divisions have dissappeared to a degree not seen before: almost everyone has been impoverished, reduced to basic survival.”

Het feit dat alle burgers van Gaza zich in een gelijkaardige situatie bevinden, doet geen afbreuk aan de nood aan bescherming. UNHCR stelt in dit verband het volgende.

“In UNHCR’s view, the refugee definition does not require a differential risk or impact. It also does not require that a refugee claimant show that he or she would be singled out or individually targeted. In noting that the size of the affected group is irrelevant, UNHCR has stated that: ‘Whole communities may risk or suffer persecution for Convention reasons. The fact that all members of the community are equally affected does not in any way undermine the legitimacy of any particular individual claim.’”

Bovendien dient rekening gehouden te worden met artikel 48/7 Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt in het geval een persoon reeds slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade. De Gazanen zijn reeds slachtoffer van de terreur veroorzaakt door militaire acties van Israël en de humanitaire situatie die maakt dat zij geen menswaardig bestaan kunnen leiden. Het is aan de asiinstanties om aan te tonen dat zij bij terugkeer niet opnieuw slachtoffer worden. Op basis van het voorgaande stelt “NANSEN” dat het geen twijfel leidt dat Palestijnen van Gaza in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag ipso facto als vluchteling erkend dienen te worden.

Ten slotte stelt “NANSEN” vast dat de essentie van artikel 1D Vluchtelingenverdrag wordt miskend door Palestijnse vluchtelingen die verbleven in een derde land uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag omdat zij kort voor het verzoek om internationale bescherming de bijstand van UNRWA niet hebben ingeroepen. “NANSEN” beveelt aan het standpunt van UNHCR hierin te volgen. Dit houdt in eerste instantie in dat artikel 1D wordt toegepast op Palestijnse vluchtelingen die onder UNRWA-mandaat vallen, ongeacht of zij al dan niet de bijstand van UNRWA effectief hebben ingeroepen. Om dan vervolgens te onderzoeken of zij ipso facto erkend moeten worden onder artikel 1D lid 2. In voorkomend geval is artikel 1^E Vluchtelingenverdrag de relevante bepaling om te beslissen of aan de voorwaarden voor uitsluiting in toepassing van het Vluchtelingenverdrag is voldaan.

(NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag).”

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en houdt vervolgens een theoretisch betoog over het begrip ‘vervolging’. Verzoeker meent dat het feit dat Hamas – zijnde een gezagsdragende Islamitische instantie/beweging – hem viseert, volstaat om van vervolging te spreken. Hij werd reeds in gevangenschap gehouden en loopt het risico om uiteindelijk opnieuw gevangen te worden gezet en meer mishandelingen/folteringingen te ondergaan omwille van een “politieke” overtuiging.

Er is dan ook voldaan aan de toepassingsvoorwaarden en verzoeker kan geen enkele vorm van adequate bescherming genieten. Verzoeker benadrukt dat op ondubbelzinnig wijze vaststaat dat hij een UNRWA-geregistreerde Palestijn is en dat gelet op het gegeven dat hij is vertrokken uit het gebied waarin UNRWA werkzaam is, dit omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, hij van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

In een derde middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, houdt verzoeker een theoretisch betoog omtrent artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat hij op zijn minst trauma’s heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Verder licht verzoeker nog op theoretische wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe en zet hij uiteen dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld in Gaza en dat de algemene veiligheidssituatie dermate ernstig is. Hij licht toe: “Dat de appreciatiebevoegdheid van het CGVS in het kader van haar beoordeling van de ernst van de potentiële schade die door verzoeker zou kunnen worden opgelopen allerminst bevredigend is. Dat verwerende partij zich sterkt met cijfers die lichte

dalingen van geweld in bepaalde periodes weergeven. Dat een vermindering van gevaar in bepaalde periodes niet automatisch inhoudt dat er de facto geen gevaar meer is. Dat er een vorm van gewenning optreedt in hoofde van het CGVS bij het beoordelen van potentieel gevaar. Dat het CGVS in haar beslissing bovendien zelf insinueert dat de situatie in de Gazastrook in voorkomend geval erbarmelijk kan zijn. Hij citeert verder uit de Nansen nota 2019/1, *Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*, die op zijn beurt verwijst naar verschillende rapporten van onder meer Human Rights Watch, UNRWA en Amnesty International. Hij stelt dat hij ernstig wordt geraakt in de “voldoende middelen” waarvan het CGVS gewag maakt in de bestreden beslissing en dat zijn situatie op dit moment allerm minst als behoorlijk kan worden omschreven. Verzoeker haalt aan dat het CGVS zelf oppert dat er uit de beschikbare informatie blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij burger-slachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) zijn gevallen. Verzoeker betoogt niet te beschikken over middelen om zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst, die wordt gekenmerkt door willekeurig geweld en citeert hierbij nogmaals uit de voormelde Nansen nota en een rapport van Human Rights Watch van 28 mei 2019.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Na een theoretisch betoog over dit verdragsartikel en de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wijst verzoeker erop dat volgens “NANSEN”, de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is, dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Ook al is het geen vereiste onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, gekaderd binnen het humanitair recht en de fundamentele mensenrechten, kan er bovendien worden aangetoond dat alle burgers in Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De mensenrechtenrapporten over Gaza stellen immers dat indien verzoeker – die als Palestijn behoort tot een specifieke groep die is behept met een bijzondere kwetsbaarheid – uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;
- (ii) inadequate huisvesting;
- (iii) discriminatie;
- (iv) schending van gezondheidsrechten;
- (v) schending van mensenrechten;
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;
- (vii) onmenselijke behandeling;
- (viii) foltering;
- (ix) inadequate steun van UNRWA;
- (x) stroomtekort, tekort aan drinkbaar water.

Verzoekers middelen zullen dan ook volledig ontoereikend zullen zijn en hij zal zich op generlei manier kunnen wapenen tegen de precaire situatie in zijn land van herkomst. De ondersteuning door hulporganisaties in het geval van verzoeker is onbestaand en hij zal bovendien mogelijk worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen.

In een vijfde middel aangaande het ontbreken van een eventueel intern vluchtalternatief, houdt verzoeker vooreerst een theoretisch betoog over artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de stelling in de bestreden beslissing dat de situatie in Gaza niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden, onder geen enkel beding zekerheid biedt voor zijn eigen specifieke situatie. Hij heeft er geen baat bij te weten dat het willekeurig geweld waarvan ontegensprekelijk sprake is in Gaza op sommige momenten in de tijd van mindere aard is dan op andere momenten en dat dit het risico van blootstelling op geen enkele manier inperkt. Hij meent dat op zijn minst kon worden verwacht dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht. Verzoeker wijst verder op het risico dat hij in Gaza zal worden blootgesteld aan hoge kosten/lasten die hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Hij wijst op de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad en stelt dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties geen toereikende oplossing is en louter ijdele hoop. Het CGVS stelt volgens verzoeker ten onrechte als zou hij de nodige middelen hebben om een veilig bestaan te kunnen leiden in zijn regio van herkomst. Bovendien wordt hij ten onrechte afgeschilderd als een man met de nodige middelen in een behoorlijke situatie. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Gaza. Verzoeker citeert vervolgens uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over de Gazastrook en wijst op het belang van de toegankelijkheid van

de grensovergang via Rafah bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen uit Gaza.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

3. Nieuwe stukken

De verwerende partij maakt op 14 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk wordt gesteld dat het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de

UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor de verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij wordt verhinderd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

5.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat de steun van UNRWA bijstand betreft en geen bescherming, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D

van het Vluchtelingenverdrag ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat het in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

5.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden, gelet op de structurele en financiële problemen van de organisatie, wat onder meer leidt tot stroomtekort, tekort aan drinkbaar water en gezondheidszorg. Hij verwijst en citeert hierbij uit het artikel *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon : de toepassing van artikel 1D vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”* en uit de Nansen nota 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal van UNRWA. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren.

Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

5.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

5.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast." (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn "Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "om welke reden ook is opgehouden" in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische

situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

5.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker wijst eveneens op het belang van de toegankelijkheid van de grensovergang via Rafah voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek. Hij meent dat hiernaar onvoldoende onderzoek werd gevoerd en citeert een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaartnummer (zie kopie van zijn identiteitskaart in AD CGVS, stuk 11, map met documenten), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te verkrijgen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen verzoeker ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden,

noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de '*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per

week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken merkt de Raad op dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van beschermingsverzoeken. Een negatief reisadvies gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet uit een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben of uit deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op zijn concrete situatie en de toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeeft in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via

de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

5.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van de *‘Grote Mars van de Terugkeer’*. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Tevens blijkt dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats, gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 82 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart

2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de *'Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten er 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van de *'Grote Mars van de Terugkeer'*. Hamas gebruikte de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigde ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus 2019) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 202 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de *'Grote Mars van de Terugkeer'*.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve moet worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat

niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

5.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dit kader heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt hier vooreerst dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn, want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermde Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofd een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker moet aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM moet worden bestempeld. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of

vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie wordt veroorzaakt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-)overheidsactoren doch hij moet aantonen dat zijn socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie moet dan ook worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet aldus aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Onderdak, weliswaar beperkt, is voor handen. U beschikt immers over een kamer in het huis van uw moeder (zie CGVS, p. 4). Ook bij uw moeder wonen een broer en een zus die niet werken en een zus die momenteel haar master studies doet (zie CGVS, p. 5). Zij hebben geen eigen inkomsten, maar enige financiële ruimte blijkt wel uit het feit dat uw zus hogere studies kan volgen. In Gaza werkte u sinds 2017 als taxichauffeur (zie CGVS, p. 7). Voordien had u zeer degelijke jobs als bouwkundig ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7). Uw jobprofiel is van die aard dat men er van uit mag gaan dat u goed geplaatst bent om gebruik te maken van eventuele jobportunities die zich zouden voordoen.

De voornaamste positieve factor wat uw levensomstandigheden betreft is uw sociaal netwerk. In uw geval blijkt dit degelijk te zijn. Uw schoonvader is leraar bij de UNRWA (zie CGVS, p. 8), wat in principe een stabiel werk is. Wat uw schoonbroers en zussen betreft (zie CGVS, p. 8): een studeert nog en een zus woont ongetrouwd thuis, maar verder is er een gynaecoloog, een leraar wiskunde en een werknemer in een wisselkantoor. Wat uw ooms en tantes betreft (zie CGVS, p. 9-10): veertien hebben degelijke inkomsten uit zaken als een kleine supermarkt, werk bij een energiebedrijf, kapper in een eigen zaak, jobs bij de Palestijnse autoriteit, een pensioen na gewerkt te hebben bij de Palestijnse autoriteit, een eigen schoenwinkel, een taxi, werk als buschauffeur en een eigen benzinstation. Twee werken maar in wat vermoedelijk mindere jobs zijn: bouwvakker en werknemer in een benzinstation. Twee zitten in een moeilijker situatie: een is gehandicapt en krijgt daardoor een uitkering. Een ander is een gescheiden vrouw maar krijgt sociale steun van de Palestijnse autoriteit. Verder zijn er vier minderjarigen bij. Men kan concluderen dat u bij een terugkeer naar Gaza in geval van nood kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofd sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, brengt hij geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

Waar verzoeker stelt dat hij de hoge kosten en lasten nooit zal kunnen dragen wegen zijn beperkte en ontoereikende middelen en gelet op de bijzonder lage werkloosheidsgraad, blijkt evenwel dat uit zijn verklaringen duidelijk naar voren komt dat hij in het verleden steeds in staat is gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zo behaalde verzoeker een masterdiploma als bouwkundig ingenieur, werkte hij vervolgens in een aannemersbedrijf en daarna in een ingenieurskantoor en ten slotte als taxichauffeur (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 5-7).

Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. Hij maakt met een algemene verwijzing naar de hoge werkloosheidsgraad in Gaza dan ook niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om opnieuw een inkomen te genereren en zo in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat

socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waar de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, beschikt verzoeker in Gaza bovendien over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer op kan steunen. Verzoekers profiel evenals het profiel van zijn familie laat niet toe vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire behoeften van voeding, hygiëne en huisvesting.

Door louter te betwisten en oneens te zijn, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vanwege zijn activiteiten met het 'comité voor de verdediging van de afgestudeerden' risico loopt schade te worden berokkend door de Hamas-veiligheidsdiensten in de Gazastrook.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom zij van oordeel is dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn beschermingsverzoek heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

i) Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn paspoort met Belgisch visum, waarmee hij legaal heeft gereisd, bewust heeft vernield bij aankomst in de luchthaven om het te weerhouden van de Belgische autoriteiten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15-16). Voor de commissaris-generaal wijst dit gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in verzoekers hoofde. De commissaris-generaal merkt verder op dat het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten bovendien niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat verzoeker hieraan verzaakt, valt volgens de commissaris-generaal niet te rijmen met de door hem ingeroepen vrees. Hij ziet immers niet in hoe verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt. Verzoekers verklaring dat hij dit deed om te verhinderen dat hij kon worden teruggestuurd (ibid., p. 16), acht de commissaris-generaal weinig geloofwaardig. Verzoeker gaf immers evenzeer aan dat hij erop vertrouwd dat de Belgische autoriteiten zijn nood aan bescherming zouden onderzoeken (ibid., p. 15). Daaruit volgt volgens de commissaris-generaal logischerwijs dat verzoeker erop vertrouwd dat hij niet zou worden teruggestuurd indien werd

geoordeeld dat, zoals verzoeker stelt, zijn leven in gevaar is. Verzoekers gedrag doet, aldus de commissaris-generaal, met andere woorden vermoeden dat hij wilde beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van zijn paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd, waardoor dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake zijn beschermingsverzoek. Het gegeven dat verzoeker doelbewust documenten heeft vernietigd om een grondig onderzoek van zijn beschermingsverzoek te beletten, vormt voor de commissaris-generaal niet alleen een indicatie dat hij niet de waarheid vertelt. Zijn gedrag brengt ook zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vluchtmotieven in het gedrang.

ii) In het licht hiervan stelt de commissaris-generaal vast dat er in het verloop van verzoekers vluchtrelaas toch enkele uitermate vergaande toevalligheden zitten. Zo acht de commissaris-generaal het zeer opmerkelijk dat verzoeker in november 2018 het akkoord van de Universiteit Antwerpen krijgt om daar te doctoreren, dat hij op 16 januari 2019 de laatste stappen zet in de aanvraag van zijn Belgisch visum (ibid., p. 12), en dat hij dan vervolgens een kleine twee weken later plots in zeer ernstige en acute problemen belandt wanneer hij wordt opgepakt, ondervraagd en mishandeld (ibid., p. 12-14). Verzoeker zou aldus gedwongen zijn geweest de Gazastrook te verlaten precies op het moment dat hij een legale en praktische manier had om dat te doen. De commissaris-generaal acht het ook zeer opmerkelijk dat verzoeker 5 maart 2019 werd vrijgelaten (ibid., p. 14), zodat hij op tijd in persoon zijn paspoort met visum kon gaan ophalen wanneer dat klaar was.

Verder stelt de commissaris-generaal vast verzoeker zijn visum verkreeg op 21 maart 2019 maar de Gazastrook pas verliet op 18 april 2019 (ibid., p. 17). Dat verzoeker enkele weken neemt vooraleer te vertrekken is geen overbodige luxe in acht genomen van al wat moet gebeuren: inpakken, ongetwijfeld laatste inkopen doen, afscheid nemen, de grensovergang regelen, hetgeen niet altijd eenvoudig is (zie CGVS p. 17). Pas vertrekken op 18 april lijkt volgens de commissaris-generaal dan ook normaal en hoeft helemaal niet te worden verbonden aan verzoekers beweerde problemen.

Samenvattend besluit de commissaris-generaal dat rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat de toevallige samenloop van verzoekers problemen met het verkrijgen van een Belgisch visum, geen toeval is, maar dat hij zijn vluchtrelaas verzon nadat zijn visum in orde was, met het oog op een permanent verblijf in België.

iii) De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekers activisme binnen de beweging van afgestudeerden zonder job allerminst als bewezen kan worden gezien nu verzoeker geen begin van bewijs hiervan kan voorleggen en hij nergens op internet verschijnt in verband met zijn activisme.

iv) Als men toch aanneemt dat verzoeker actief was in de beweging, dan valt meteen op dat hij slechts een beperkte rol speelde. Hij stelt immers duidelijk dat hij geen leidende rol had, hij nam slechts deel aan een achttal betogingen en was niet betrokken bij de facebookpagina van de beweging (ibid. p. 19-21). De commissaris-generaal acht het weinig aannemelijk dat de Hamas-veiligheidsdiensten een kleine activist zodanig zouden viseren als verzoeker voorhoudt. Verzoeker stelt dat de veiligheidsdiensten omzichtig te werk gaan bij bekende activisten omdat hun arrestatie onrust kan veroorzaken (ibid., p. 19-20), maar de commissaris-generaal meent dat daaruit niet volgt dat kleine activisten buitenproportioneel zwaar zouden worden aangepakt.

v) Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers UNRWA-kaart werd afgegeven op 9 april 2019 en dus in de periode dat hij ondergedoken was. Hoewel de commissaris-generaal erkent dat een nieuw kind in principe moet worden ingeschreven bij UNRWA opdat het ook op de UNRWA-kaart komt te staan (ibid., p. 18), hetgeen van belang kan zijn om desgevallend extra steun van UNRWA te krijgen, meent de commissaris-generaal dat dit toch een administratieve stap lijkt die wel even kan wachten in de situatie van onderduiking die verzoeker schetste. Aangezien verzoeker de titularis van die kaart is, is de vernieuwing ervan een manier waarop hij zichzelf onder de aandacht zou kunnen plaatsen. Verzoeker verklaarde dat zijn broer de kaart voor hem ging vernieuwen, wat volgens de commissaris-generaal misschien wel zo kan zijn, maar het feit blijft dat het hier om een niet-dringende administratieve formaliteit gaat waarvan men zou denken dat iemand die ondergedoken leeft dat voor later laat. Verzoekers gedrag lijkt volgens de commissaris-generaal met andere woorden niet op het gedrag van iemand die ondergedoken leeft en probeert ongemerkt het land te verlaten (ibid., p. 14), maar eerder op dat van iemand die op normale wijze een langdurig verblijf in het buitenland voorbereidt.

vi) Ten slotte zijn er volgens de commissaris-generaal goede redenen om te twifelen aan verzoekers clandestien verlaten van de Gazastrook. Verzoeker stelde dat hij de controle aan de Palestijnse kant van de grensovergang bij Rafah omzeilde door mee te rijden in een vrachtwagen die via een vrachgrensovergang vertrok. Vervolgens ging verzoeker naar de Egyptische controlepost om opnieuw aan te sluiten bij de reguliere grensoversteek. De smokkelaar had ervoor gezorgd dat hij in zijn paspoort een Palestijnse uitreisstempel kreeg. Verzoeker omzeilde de Palestijnse controle om zo te ontsnappen aan de Hamas-veiligheidsdiensten (ibid., p. 14-15). Verderop beschrijft verzoeker hoe een reguliere

grensoversteek normaal in zijn werk gaat: je schrijft je in bij het overheidskantoor Abu Khadra waar je een reden voor je vertrek moet opgeven. Vervolgens worden regelmatig lijsten verspreid via het internet met daarop wie wanneer de grens kan oversteken (ibid., p. 17). Verzoeker stelt zich niet bij Abu Khadra te hebben ingeschreven gezien hij illegaal reisde. Niettemin stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers naam wel degelijk op een dergelijke lijst voorkomt. Op de Palestijnse nieuwswebsite 'hadf news' werd een lijst opgeladen 'overzicht reis 15/04/2019' met daarop de namen van Palestijnen, hun nationaal nummer, de voorziene datum van de reis en het nummer van de bus waarop zij voorzien te reizen (AD CGVS, stuk 12, map met 'landeninformatie', lijst reis 15/04/2019). Dit is een lijst van Palestijnen die voorzien zijn op 15 april 2019 te reizen, wat overeenkomt met het soort lijsten die verzoeker beschreef. Verzoekers naam staat op die lijst samen met zijn nationaal nummer. Dit suggereert volgens de commissaris-generaal dat hij zich wel degelijk inschreef om op reguliere manier de grens bij Rafah over te steken. Na confrontatie stelt verzoeker dat hij dat niet deed, maar dat de smokkelaar dat mogelijk deed omdat hij misschien bij de autoriteiten een procedure moest opvolgen (ibid., p. 17). De commissaris-generaal acht deze verklaring onzinnig. Het is niet logisch dat een smokkelaar een illegale grensoversteek voor verzoeker regelt omdat hij de Hamas-veiligheidsdiensten vreest, om vervolgens verzoekers naam op een lijst te laten plaatsen die in het openbaar wordt verspreid en door iedereen kan worden gezien. Het is voor de commissaris-generaal evenmin logisch dat een smokkelaar een illegale reis zou regelen en daarvoor een officiële procedure zou moeten volgen bij de autoriteiten. De commissaris-generaal twijfelt niet aan verzoekers uiteindelijke vertrek uit de Gazastreek op 18 april 2019, maar het feit dat hij op deze lijst van 15 april 2019 verschijnt toont volgens de commissaris-generaal aan dat verzoeker zich inschreef om op normale wijze de grens bij Rafah over te steken, wat onverzoenbaar is met zijn bewering ondergedoken te hebben geleefd in Gaza.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in het verzoekschrift immers in wezen niet verder dan louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Bovendien laat verzoeker de terechte bevindingen dat (i) zijn activisme binnen de beweging van afgestudeerden zonder job allerminst als bewezen kan worden gezien en dat (ii) het weinig aannemelijk is dat de Hamas-veiligheidsdiensten een kleine activist zoals hij zodanig zouden viseren als verzoeker voorhoudt, geheel ongemoeid.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *"De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De meesten ondersteunen immers uw identiteit, uw gezinssituatie, uw herkomst uit Gaza, uw UNRWA-inschrijving, uw studies en uw jobs. Dit zijn allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De oproepingen en het afgiftebewijs hebben betrekking op uw vluchtrelaas, maar ze hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in het doorleefd en overtuigend vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Ten slotte legde u een medisch attest voor aangaande een litteken dat u heeft in uw linkerlies. Hierin wordt geattesteed dat het litteken kan overeenkomen met uw relaas aangaande uw opsluiting en foltering. Ook andere omstandigheden en gebeurtenissen kunnen echter het litteken hebben veroorzaakt. Al het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat dit attest niet kan opwegen tegen alle problematische elementen die hierboven werden besproken. Het kan uw geloofwaardigheid dus niet herstellen."*

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza in casu niet dienstig.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker poneert trauma's te hebben opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Echter werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden en zijn er voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd door Hamas. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.2.3.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

5.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonbaar dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES